

Αριθ. 512/1986 Τμ. Α`

Προεδρεύων ο κ. Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, αρεοπαγίτης
Εισηγητής ο κ. Α. ΤΖΕΝΟΣ, αρεοπαγίτης
Δικηγόροι οι κ.κ. Ε. Κοτσώνης, Α. Τατάκας

Επειδή από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 1, 6, 8, 9 και 14 του ν. 2387/1920, όπως ο νόμος αυτός ισχύει τώρα, ύστερα από τροποποιήσεις του με νεώτερα νομοθετήματα, προκύπτει α) ότι στις διατάξεις του νόμου αυτού για την πνευματική ιδιοκτησία υπάγονται και οι κινηματογραφικές ταινίες γενικά και β) ότι το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι δεκτικό μεταβίβασης με σύμβαση μεταξύ του πνευματικού δημιουργού και εκείνου που αποκτά το δικαίωμα. Η τέτοια μεταβίβαση του απολύτου δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας διέπεται από τα άρθρα 1034 επ. του ΑΚ, που αφορούν στη μεταβίβαση της κυριότητας κινητών, αναλόγως εφαρμοζόμενα. Είτε το έργο της πνευματικής ιδιοκτησίας έχει σταθερή υλική ενσωμάτωση είτε όχι, με μόνη τη μεταβίβαση του υλικού αντικειμένου δεν μεταβιβάζεται αναγκαία και το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας. Ακόμη και στα έργα των εικαστικών τεχνών, που είναι έργα μοναδικής ενσωμάτωσης, ο αγοραστής αυτόγραφου ή πρωτότυπου εικαστικού έργου δεν συναγοράζει και το δικαίωμα της αναπαραγωγής του, όπως ρητά ορίζει το άρθρο 8 του ν. 2387. Το περιεχόμενο και η έκταση της μεταβίβασης εξαρτάται πάντοτε από τις συμφωνίες των μερών, έτσι ώστε, αν πρόκειται για κινηματογραφική ταινία, μπορεί η μεταβίβαση να αφορά στο δικαίωμα εκμετάλλευσης της ταινίας που συνιστά μια από τις περισσότερες εξουσίες οι οποίες συγκροτούν το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας και που πρέπει να διακρίνεται από το τελευταίο αυτό δικαίωμα. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση του, δέχθηκε τα ακόλουθα: Ο αναιρεσίβλητος - ενάγων παρήγαγε κατά το έτος 1955 την κινηματογραφική ταινία με τον τίτλο ".....". Την ταινία αυτή την παρέδωσε κατά το έτος 19&2 σε κάποιο, που διατηρούσε γραφείο εκμετάλλευσης κινηματογραφικών ταινιών, προκειμένου αυτός να την εκμεταλλευθεί με την κινηματογραφική και μόνο προβολή της για διάστημα δέκα ετών αντί ορισμένου χρηματικού ανταλλάγματος. Ο ανωτέρω κηρύχθηκε σε κατάσταση πτωχεύσεως. Με το υπό χρονολογία 12.8.1971 "σύμφωνον πώλησεως εμπορευμάτων πτωχεύσεως", μεταβιβάστηκε στον αναιρεσιβλήτη η κυριότητα της πιο πάνω κινηματογραφικής ταινίας ως κινητού πράγματος και υλικού υποστρώματος του πνευματικού έργου, που ενσωματώθηκε σ' αυτή, καθώς και το δικαίωμα εκμετάλλευσης της, όχι όμως και αυτό τούτο το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, που δεν εξαντλείται στην εκμετάλλευση της ταινίας, η οποία παραχωρήθηκε, όπως έχει λεχθεί, για μια δεκαετία, που έληξε στο τέλος του έτους 1973. Έτσι, εκτιμώντας το Εφετείο και το σαφές κατά την κρίση του περιεχόμενο του πιο πάνω ιδιωτικού συμφωνητικού, χωρίς να προσφύγει στους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρων 173 και 200 ΑΚ, ήχθη στην παραδοχή της αγωγής εν μέρει και αναγνώρισε το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας του αναιρεσιβλήτου ενάγοντος, ως συγγραφέως του σεναρίου της κινηματογραφικής ταινίας για την οποία γίνεται λόγος. Με την κρίση του όμως αυτή δεν παραβίασε τις αναφερθείσες διατάξεις του ν. 2387/1920 ούτε ειδικότερα τη διάταξη του άρθρου 8 αυτού. Εξάλλου η παραδοχή ότι από το ανωτέρω συμφωνητικό πώλησης εμπορευμάτων της πτωχεύσεως δεν προκύπτει ότι μεταβιβάστηκε στην προκειμένη περίπτωση το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στην ταινία συνιστά εκτίμηση πραγμάτων και δεν σημαίνει ότι έλαβε υπόψη του πράγματα μη προταθέντα και τα δέχθηκε ως αληθινά χωρίς να ταχθούν γι' αυτά αποδείξεις. Κατά συνέπεια οι πρώτος και δεύτερος λόγοι αναιρέσεως, με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα και

διώκεται η αναίρεση της προσβαλλόμενης απόφασης, κατά το άρθρο 559 αρ. 1, 8 και 10 ΚΠολΔ, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Τέλος πρέπει να απορριφθεί και ο συνεκφερόμενος (από τον αριθμό 1 του ίδιου άρθρου) λόγος αναίρεσεως, για παραβίαση των διατάξεων των άρθρων 173 και 200 του ΑΚ, γιατί ο λόγος αυτός στηρίζεται στη λαθεμένη προϋπόθεση ότι το Εφετείο δέχθηκε την ύπαρξη κενών στο πιο πάνω ιδιωτικό έγγραφο και παρά ταύτα δεν προέβη σε ερμηνεία του εγγράφου αυτού με βάση τις διατάξεις αυτές του ΑΚ. Επειδή το άρθρο 240 ΚΠολΔ, που τροποποιήθηκε με το άρθρο 7 του ν.δ. 490/1974, ορίζει ότι "δια την επαναφοράν ισχυρισμών υποβληθέντων εις προηγούμενην συζήτησιν ενώπιον του αυτού ή ανωτέρου δικαστηρίου, αρκεί η επανυποβολή τούτων, δια συντόμου περιλήψεως και αναφοράς εις τας περιέχουσας τούτους σελίδας των προτάσεων της προηγούμενης συζητήσεως, προσαγομένων απαραίτητως εν κεκυρωμένω αντιγράφω". Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τις προτάσεις, που υπέβαλε η ήδη ανααιρεσίαισα και τότε εφεσίβλητος στο Εφετείο, δεν περιέχεται σ' αυτές επαναφορά, κατά τον τρόπο, που ορίζει ο νόμος, του ισχυρισμού, που φέρεται στον τρίτο λόγο αναίρεσεως ότι προβλήθηκε πρωτοδίκως, για κτήση του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας στην υπόψη κινηματογραφική ταινία με χρησιμότητα βάσει του άρθρου 1041 ΑΚ. Κατά συνέπεια πρέπει να απορριφθεί, προεχόντως ως απαράδεκτος, σύμφωνα με το άρθρο 562 § 2 ΚΠολΔ ο λόγος αυτός αναίρεσεως (από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ) για παρά το νόμο μη λήψη υπόψη του ανωτέρω ισχυρισμού της ανααιρεσίαισας, αφού αυτός δεν προβλήθηκε σύννομα ενώπιον του Εφετείου. [Επικυρώνει την 522/85 ΕφΠειρ].